

לילי מתגוללת בימים בלא השגחה. אחרי עלילה מישפחתית שהשתרעה על שלוש יבנות חטף האב את בנותיו מאמן באנגליה והביא אותן לישראל

ילדה נטושה בתחנה המרכזית

כך רצתה, אבל הסברתי לה שאני עדיין לא מוכן לחזור ארצה, ואני רוצה לפתוח עסק באנגליה ולעשות עוד כסף. מפרס יצאנו בגלל המצב הפוליטי שם. באנגליה נשארו שנתיים. גם שם פתחתי בית-חרושת לעורות, והעסקים התקרמו יפה.

הוריה של סוזן לא קיבלו אותי בעין יפה. הרגשתי זר בבית, ולא קיבלתי את הכבוד המגיע לי. לילי, שנולדה בפרס, היתה אז בת שנתיים.

סוזן רצתה לחזור לישראל. מכרנו כל מה שהיה לנו וחזרנו ארצה. פתחתי כאן בית-חרושת לעורות וחנות לרבריי עור ברחוב ריונגוף. מצבנו היה טוב. באותה תקופה התגרשתי מאשתי הראשונה, שהסכימה לתת לי גט תמורת 50 אלף לירות, בתנאי שאקח אלי את שלושת הילדים ואטפל בהם.

קניתי דירה ברחוב סוקולוב, וסוזן טיפלה בשלושת ילדי ובשתי הבנות המשותפות שלנו, לילי וליאת, שהיתה אז תינוקת.

גיור ב-20,000 לירות

בעיות התחילו כשהלכתי לר"ש שם את לילי בגן-הילדים, והיא לא היתה רשומה בתעודת-הזהות שלי. במישר-הפנים אמרו לי להתחתן ברבנות או לנסוע להתחתן בקפריסין. אשתי ואני פתחנו תיק ברבנות, ואשתי רצתה להתגייר. הרב אמר לנו שעניין הגיור יקח שנתיים, עד שאשתי תלמד את המסורת היהודית. הסברתי לרב שקשה לנו לחכות שנתיים, ואנחנו רוצים לרשום את הילדה לגן.

הרב אמר לי שיש אפשרות לשלם 20 אלף לירות, כדי שרב מיוחד ילמד את אשתי ויבוא בכל יום מהבוקר עד הערב, וכך, תוך שבועיים, אפשר יהיה להפוך אותה ליהודיה.

התרגנו על כך הם עושים עסק מהרת. החלטנו לוותר על הגיור ונסענו לקפריסין, כדי להתחתן. קיבלנו כת"ב בת של אשה יהודיה שעבדה במישרד ממשלתי, והיא דאגה לחתן אותנו. אחרי שלושה ימים חזרנו ארצה, ורשמנו את הילדה במישרד-הפנים. כשהגענו לרבנות בפעם הראשונה עם מיכתב מהרב בפרס ותעודת-הגיור, אמרו לנו שהרב שחיתן אותנו אינו מוסמך לחתן. הסתבר שכאן בארץ בודקים כל נישואין שנערכו בפרס. התייאשנו מכל תהליכי הבירורקריטיה, והחלטנו לעבור לגור בארץ צוה"ב.

מכרתי את החנות בדיונגוף והשארתי את הדירה לשלושת הילדים מאשתי הראשונה. שניים מהם היו כבר בצבא, ודאגו לילדה הקטנה. יותר מאוחר, כשהסתרתי בארצות-הברית, שלחתי לילדים 1000 דולר בכל חודש. פתחתי בית-חרושת לעורות בלוס-אנג'לס, ועבדתי עם בוטיקים גדולים. היה לי שותף, קרוב-מישפחה שירד מני כסיו, שניהל איתי ביחד את המפעל. חיינו נהדר. היה לנו בית בבכרלי-הילס עם בריכת-שחייה, מיגרשייטניס ומיגרשייחנייה. הילדות היו מאושרות, ואשתי סוזן התאקלמה במקום.

במשך הזמן פתחתי חנות לעורות בשררת-הוליווד. חנות גדולה ומפרי ארת. לאשתי היה חשבון-בנק פרטי, אבל הכסף העיקרי היה בחשבון-הבנק שלי.

אחרי שלוש שנים נכנס לאשתי ג'וק לראש. אחרי ריב סתמי היא הפסיקה לדבר איתי למשך חודש ימים. השכני, נים, שאיתם היינו מיוודים, עשו בינינו סולחה.

כשחזרנו לרבר, ביקשה אשתי שאפי תח חשבון-בנק משותף לה ולי, כי היא דואגת מה יעלה בגורלה ובגורל הבנות אם יקרה לי משהו, והן ישארו ללא ביטחון כלכלי. היא אמרה שהיא רוצה להיות שותפה בכל בחיים שלי. הסכמתי איתה, ובבוקר למחרת הלכנו לבנק ופתחנו חשבון משותף, כשכל אחד מאיתנו יכול למשוך כסף רק עם

לילי וליאת. **סיפר דני:**

עליתי ארצה מפרס, לפני 27 שנים. בפרס עבדתי כמעצב אופנת-עור.

בארץ עבדתי כפועל, וכעבור חמש שנים פתחתי בית-חרושת לנעליים ברחוב נווה-שאנן בתל-אביב. היו לי 24

הצהריים. בחנות היתה תנועה רבה של קונים, שבאו והלכו. לילי, הילדה, ישבה בחנות בחוסר-מעש. הצעתי לדני שנצא לבית-הקפה סמוך, שם נוכל לשוחח בשקט.

כמשך השעות שישבנו בבית-הקפה גולל דני את סיפור חייו וסיפר על התלאות שעברו עליו ועל שתי בנותיו,

אינו יכול למצוא פיתרון בעצמו, ואינו יודע לאן לפנות כדי לקבל עזרה.

עיסקי-עורות בפרס ובאנגליה

דני געתי לחנות בגדיהעור של דני כרם בתחנה המרכזית בשעות-

לילי, ילדה בת 12, מסתובבת מזה שבועיים בתחנה המרכזית בתל-אביב. עד לפני שבועיים גרה אצל מישפחה-אומנת במושב שיתופי רתי ליד רמלה. לילי ואחותה הקטנה, ליאת, נמסרו לאותה מישפחה עליידי עוברת סוציאלית בלישכת-הסעד בתל-אביב.

אחרי ויכוח בין לילי ובין אם-המישפחה, החליטה האם שאינה רוצה בלילי בביתה. האם ארזה את חפציה והביאה אותה לתחנה המרכזית כמכור-ניתה. השאירה אותה בפתח חנות של קרובי-מישפחה ונסעה.

האב, דני כרם, נדהם לראות את בתו לילי, שהושארה בחנותו עליידי הקרוב. דני טיילן מישפחה-האומנת וביקש כי יקחו את הילדה בחזרה אליהם, עד שיימצא סידור מתאים. הם לא הסכימו בשום אופן.

למחרת, כשפנה דני לעוברת הסוציאלית בלישכת-הרווחה ברח' המלך ג'ורג' בתל-אביב, היפנו אותו לעירייה, לעוברת סוציאלית אחרת. גם זו אמרה שאינה יכולה למצוא פיתרון, וביקשה אותו לחזור למחרת.

הוא חזר למחרת, אך לא מצא איש במישרד.

מאז עברו שבועיים. דני מתקשר עם העירייה בכל יום, ולפעמים הוא עווב את העבודה ונוסע לשם עם לילי בתו. הוא נשלח ממישרד אחר לשני, ובכל מקום נאמר לו שהעניין אינו בסמכותו. במקביל פנה למישרד-החינוך. משם הוא נשלח בחזרה לעירייה, ופיתרון אין.

בינתיים מסתובבת הילדה בתחנה המרכזית במשך שעות ללא פיקוח. דני

נעמי אדווה, העולם הזה

"לילי" בבית אביה, המישפחה האומנת הענידה אותה בפרך

פועלים, ושיווקתי נעליים לכל חלקי הארץ. הגעתי מפרס עם מישפחתי, אשתי ושלושת ילדי. אשתי ואני לא הסתרנו, וחיינו בנפרד. הילדים היו אצלי במשך רוב הזמן.

חיי השתנו לגמרי מהרגע שהכרתי את סוזן, שהיתה אנגליה והגיעה ארצה ממנצ'סטר. היא סיפרה לי שגמרה את לימודיה באוניברסיטה, ועבדה שנה בבית-ספר באנגליה. היא שמעה על ישראל ובאה לגור כאן בקיבוץ. היא אהבה את מזג-האוויר בארץ ואת האנשים, שהיו פתוחים וחברותיים יותר מאשר באנגליה, כך אמרה.

היכרתי את סוזן אצל זוגי-חברים בתל-אביב, ואחרי שיצאנו ביחד במשך שבוע החלטנו לחיות ביחד.

אחרי חודש נסענו לבקר בפרס. היתה לי מישפחה בטהראן, וקרובי מישפחה הציעו לי לפתוח בית-חרושת לעורות, וכך עשיתי. החלטתי אז לעשות כסף בפרס, לכנות את עצמי ולחזור ארצה. אחרי ארבעה חודשים, כשסוזן היתה בהריון, התחתנו. היתה חתונה מפוארת והזמנתי חברים וקרובי-מישפחה. לרב אמרתי שסוזן היא יהודיה-אשכנזיה, ושנאנחנו זוג מישראל. חיתנו אותנו ברבנות בלי שום בעיות. שני קרובי-מישפחה היו עדים שלנו ברבנות. מפרס נסענו לאנגליה. סוזן לא כל-

דני וסוזן בחתונתם באיראן, סוזן בלוס-אנג'לס השוטרים הבריטיים גירשו אותו אחרי תשע שעות